

**Podzimní píseň Paula Verlaine
v českých překladech**

(výbor)

zdroj: webové stránky Patrika Ouředníka.
<http://www.nllg.eu/spip.php?article601>

**Paul Verlaine: Chanson d'automne,
1866**

Les sanglots longs

Des violons

De l'automne

Blessent mon coeur

D'une langueur

Monotone.

Tout suffocant

Et blême, quand

Sonne l'heure,

Je me souviens

Des jours anciens

Et je pleure;

Et je m'en vais

Au vent mauvais

Qui m'emporte

Deçà, delà,

Pareil à la

Feuille morte.

**Sigismund Bouška: Píseň podzimní,
1896**

Ten dlouhý ston,
ten houslí tón,
ježž podzim roní,
mé srdce jal
jak stesk a žal
monotonní.

Dech chytám již
a blednu, když
hodiny bijí,
a mysle zas
na dávný čas
slzy liji.

Jdu zadumán,
mě nese van,
jak vítr svistí,
hned sem a tam,
jak byl bych sám
suché listí.

Alfons Breska: Píseň jeseně, 1901

Ten táhlý ston,
jenž z violón
jeseně zvoní,
mé srdce zdral,
je touhou jal
monotonní.

Udýchán již
a bledý, když
hodiny bijí,
vzpomínám zas
na zašlý čas
a slzy liji.

Já kráčím sem
ve větru zlém,
jenž kol mne sviští,
a sem a tam
jsem zmítán sám
jak suché listí.

**František Sekanina: Podzimní píseň,
1905**

Ty dlouhé stony,
jak houslí tony,
ježž jesen roní,
v mé srdce hudou
steskem i nudou
tak monotonní.

Dušný a bled
můj zjev zří v svět,
když orloj bije,
vzpomíná tich
dnů pradávných
a v pláči nyje.

A tiše kráčí
ve větru pláči.
Jich ostrý svist
ho drsně vláčí
tmou přes bodláčí
jak suchý list.

**Emanuel z Lešehradu: Podzimní
píseň, 1908**

Mdlá kvílení,
ježž jesenní
housle roní,
mé srdce tknou

svou únavou
monotonní.

Bled, dušný již,
zvuk hodin když
ozývá se,
já pomním svých
dnů bývalých
a lkám zase;

a potácím
se větrem zlým,
jenž štve smělý
mne sem tam v mih,
jak list byl bych
odumřelý.

Josef Florian: Píseň podzimní, 1914

Dlouhé vzlyky
houslí
podzimu
zraňují srdce mé
monotonní
unylostí.

Všecek se duse
a bled, když
zvoní hodiny,
vzpomínám si
na dny starodávné
a pláču;

A odcházím
do větru zlého,
jenž mne žene
sem a tam,
na způsob
mrtvého listu.

Otokar Fischer: Podzimní píseň, 1916

Jak táhlý tón
a pláč i ston
houslí zvoní,
stesk podzimní
v mém srdci zní
monotonní.

Když mdlý a bled
čas odbíjet
slyším vskrytě,
když vzpomínám

dnů zašlých, štkám
jako dítě.

A vichrem zlým
se potácím,
který svistí
a dál mne, dál
štve, jak by šťval
zvadlé listí.

Antonín Klášterský: Podzimní píseň, 1921

Dlouhé tóny
měkké zvony
houslí v jeseň,
v srdce padnou
mdlobou chladnou
temně zazvoní.
Je dusno, daleko chrám
kolem tu voní mrtvolan,
hodina bije...
Jen já sám
vzpomínám,
srdce slzy lije.
Odcházím ven
větrům v plen,
od místa k místu
padám
zvadám
podoběn suchému listu.

Jan Blahoslav Čapek: Zpěv podzimní, 1930

Mne zabolí
vzlyk violy
podzimu –
jen jeden tón
z těch šedých clon
v srdci zní –
Když hodina
bít počíná,
bled a sám
na starý čas
myslím si zas
a lkám –
a odcházím
pod větrem zlým,
jehož svist
mnou hrá, mnou vlá,
jsem docela
mrtvý list.

Jaroslav Seifert: Podzimní píseň, 1930

Dlouhý ston táh
na violách
jeseň,
podivný žal
srdce mi jal
znaveně.

Bledý jsem stál
a vzpomínal,
přešel čas,
teď v pláči sním,
když uslyším
hodin hlas.

A kráčel jsem
ve větru zlém,
jenž mě nes
jak ze zahrad
list, který zvad
a pak zas kles.

Hanuš Jelínek: Píseň podzimní, 1938

Ten dlouhý vzlyk
na houslích smyk,
to jeseň zvoní,
a v srdci vstal
mi stesk a žal
monotónní.

Bez dechu teď
bled jako zeď
jak čas kvačí,
na zašlý ten
vzpomínám den
a jen pláči.

A teď mě jal
a nese dál
zlý větru svist,
sem tam, tam sem
já smýkán jsem
jak zvadlý list.

Vladimír Holan: Píseň podzimní, 1945

Sám sklon a ston,
svých viol tón
podzim roní,
a duši mou
rve touhou mdlou,
monotónní.

Skláním se níž
a blednu, když
chvilě zazní.
Vzpomenuv dnů,
propadlých snu,
pláču v bázni.

A odcházím
ve vichru zim,
který svistem
žene mne z chvil,
jako bych byl
suchým listem.

František Hrubín: Podzimní píseň, 1945

Jdou žaly, jdou
za violou,
blouzní po ní,
ze srdce rvu
tu měkkou hru
monotónní.

Čas do mých rán
úderem hran
s hodin bije,
všechno to tam,
zbyl jsem tu sám,
k pláči mi je.

Jdu prokřehlý
a vítr zlý
krutým svistem
žene mě dál,
jak by si hrál
s mrtvým listem.

Jan Zábrana: Podzimní píseň, 1957

Jak blouznění
ty housle zní,
když jde zima,
a jako sen
mí jejich sten
srdce jímá.

Hlas hodin znám
a zesínám,
že už brzy,
když vzpomenu,
že ze všech dnů
zbyly slzy.

A odcházím,
jen větrem zlým
dál si jistý:
hned tak, hned tak
mě žene jak
suché listí.

Petr Kopta: Podzimní píseň, 1968

Když do korun
pláč z vetříchých strun
podzim roní,
vždy jímává
mě únava
monotónní.

Děs, rozehrán
při hudbě hran,
skrání mi smáčí;
vracím se zpět
do zašlých let,
tiše pláči.

Hnán vichřicí,
zlou, skučící,
letím v dáli
 pryč z těchto míst,
zmítán jak list
opadalý.

**Patrik Ouředník: Podzimní píseň,
1983**

A dlouhý vzlyk
jak houslí smyk
na sklonku dne,
unylý zmar
podzimu dar
srdce tne.

Tou chvílí jat
únavou sřat
blednu a lkám;
dvě stě let stár
pradávných jar
vzpomínám.

I spěchám pryč
z těch divných míst
zlým větrem hnán.
Zkázou si jist
jak mrtvý list
vrávorám.

Jindřich Veselý: Podzimní píseň, 1988

Hle, stesk a žal,
to podzim hrál
sladkým smykem.
Do srdce vnes
mi pláč i děs
táhlým vzlykem.

Dech popadáš
a bledneš, až
celá bije.
V hlavě mi zní
tón dávných dní,
k slzám mi je.

A odcházím
nečasem zlým,
jen větrů svist
mne žene tam,
jako bych sám
byl mrtvý list.